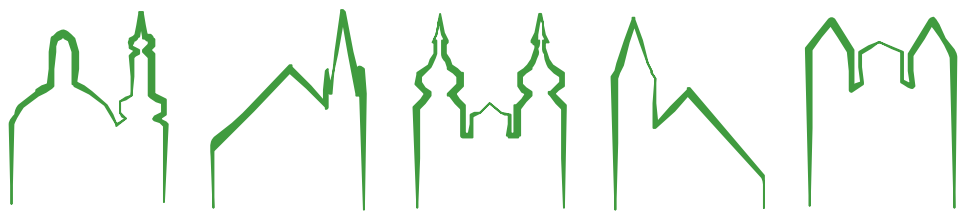


Život farností Znojma



1/2025

Ročník XXXV | Cena 14 Kč

Letošní masopust zakončil Karneval národů

O posledním nedělním odpoledni před začátkem postní doby (2. března 2025) ožila loucká fara tradičním dětským karnevalem, který se letos zaměřil na „národy“.

Poprvé se našeho karnevalu zúčastnil nový loucký kněz P. Josef, který neváhal a stejně jako jeho předchůdci přivítal děti v masce společně s Rakušankou (Dášou S.). Ve svém originálním lidovém kroji z Moravských Budějovic nejen zahájil program modlitbou, ale i dál pružně reagoval na vzniklé situace a ujal se pouštění písniček a doprovodných znělek.

Hned po vstupu na faru se jednotlivé masky registrovaly u Mexičanky (Alči L.) a obdržely kromě svého čísla také kartičku s balónky – 10 úkoly ke splnění. Poté dostaly všechny děti prostor sebe a své masky představit a všichni jsme nepřestávali žasnout, jak nápaditě se s tématem „národů“ popasovaly. Od zástupců jednotlivých národů a etnik (indiáni, Skoti, Havajanky, Mexičanka, američtí kovbojové a samozřejmě i Češi a Moravané...), přes historicky pojaté egyptské faraony, až po přenesenější významy „Učitele národů“, „Lípy – našeho národního stromu“, „Vojáka mírových sil“ či „netopýra z Číny“ včetně dvojmasky „Česko-Slovenska“, která si prošla svým rokem 1993 a sourozenci Jurákovci pokračovali po rozepnutí zipu na tričkách samostatně.

Novinkou letošního ročníku bylo, že masky nehodnotili vybraní rodiče, ale tohoto náročného úkolu se zhostila nezávislá čtyřčlenná porota, která rozhodovala o prvních třech místech ve dvou kategoriích: předškoláci (děti 0-6 let) a školáci (děti 6+ let).

Jaká stanoviště s úkoly na děti čekala?

1. Američtí kovbojové: první a výjimečně společně plněný úkol – jeden klasický country tanec a jeden moderní line dan-

Z OBSAHU:

Vzpomínky na otce Savia Řičicu

Zpráva o přenesení ostatků sv. Olympia – 2. část

Rozhovor s Milanem Šobou



Program louckého kranevalu vzbudil u dětí velký ohlas.

ce pod vedením Evy, Martiny a Lenči Š. (z tanečního klubu Masánčata Znojmo).

2. Indián: trénování paměti s Ludvíkem M. – vyjmenování věcí, které indián na chvíli odkryl.

3. Italové: vlastnoruční výroba pravé pizzy s Věrkou a Kristýnkou K. spočívala v nazdobení malých placiček z těsta (cca 10x8cm) dle výběru kečupem, salámem, šunkou, sýrem, olivami apod. Upečenou vonící pizzu si děti později vyzvedly a s obrovskou chutí snědly. (Rodiče si mohou vzpomenout, až si zase jednou nebudou vědět rady, co dětem připravit. Většina se určitě i ráda zapojí do chystání. ☺)

4. Holanďanky: Andělka a Agátka Z. jako zahradnice učily děti, jak si poskládat tulipán z papíru (origami).

5. Číňanka: Marie K. s dětmi přebírala rýži pomocí čínských hůlek.

6. Eskymáci: u Katy K. děti chodily po krách – bílých papírových kartonech na modré netkané textilii, lovily ryby a zažily skutečnou zimu (v pokoji bylo otevřené okno ☺).

7. Francouzka: s Barčou L. děti kreslily obrázky, které porota samostatně oceňovala.

8. Češi: Hanka N. si nachystala jednu z nejoblíbenějších aktivit u nás – hledání a poznávání jedlých hub v lese.

9. Australané: skákání v pytli jako klokan u Martičky J. a Zdíšky S.

10. Afričanka: lezení na palmu (po žebřících) pro kokosový ořech s Eliškou J.

Farní budova praskala ve švech, jelikož se zapojilo úžasných 50 soutěžících dětí se svými doprovody. Velmi nás potěšil opět velký zájem ze všech znojemských a okolních farností. Pro všechny organizátory je velkou odměnou, když mohou vykouzlit úsměv na rtech tolika dětí, které se ještě k tomu každoročně vracejí. Děkujeme proto všem dětem, které tvořily úžasnou atmosféru a připravily si s rodiči samé krásné masky. Děkujeme rodičům za podporu svých dětí v přípravě na karneval. Jsme vděční všem zapojeným do organizace a přípravy letošního karnevalu, včetně těch méně viditelných pomáhajících s občerstvením, úklidem apod. a v neposlední řadě i farnosti Louka, že ve spolupráci s ní a v jejích prostorách tuto skvělou akci můžeme pravidelně pořádat.

LKW (za Orel jednotu Znojmo)

333 slov

otce Josefa Hudce

VZKŘÍŠENÍ NADĚJE

Jako jsou Velikonoce vrcholem církevního roku, tak hlavní myšlenkou Velikonoc je věta, kterou uslyšely o velikonočním nedělním ránu ženy, které přišly k Ježíšovu hrobu, od anděla: "Není tu, byl vzkříšen!"

Toto poselství přináší naději a odstraňuje smutek, nejistotu a beznaději našich dnů, smývá tisíce otázek, proč a nač se to vlastně stalo... A přináší poznání, že všechno, čím jsme procházeli, mělo nějaký smysl... Že žádná tma není věčná.

Cnost naděje nám umožňuje žít přítomnost.

Přítomnost, ač mnohdy těžká, může být dobře prožitá, pokud vede k cíli a pokud si tímto cílem můžeme být jisti a pokud svůj cíl vidíme natolik velký, že nám stojí za námahu.

Naším cílem je dojít dobře do věčnosti, kde nás čeká vzkříšený Pán, který prošel cestou utrpení a smrti, aby nás každého doprovázel a posiloval na naší životní cestě.

Proto dostáváme dar každý rok znovu prožívat tajemství Velikonoc.

Naše menší či větší lidské naděje nás den co den udržují při životě.

To by ale nestačilo, pokud by scházela ta velká naděje, která přesahuje všechny ostatní.

Touto nadějí je Bůh, který má v Ježíši Kristu svou lidskou tvář a miluje nás až do krajnosti své smrti na kříži.

Jeho láska nám umožňuje v trpělivosti vytrvat na své cestě životem a neztrácet naději.

Jeho láska je nám zárukou, že existuje něco, co dosud mlhavě tušíme a přece v hloubi srdce očekáváme: život, který není živořením, ale skutečným plným životem!

Na věčnost nás předešel otec Savio Řičica



Zdroj: praha.op.cz

NEKROLOG

V pondělí 20. ledna 2025 odevzdal svou duši Pánu kněz Kristův fr. Savio Pavel Řičica OP. Narodil se v Uherském Hradišti 26. září 1958. Studium teologie absolvoval v Litoměřicích. Do dominikánského řádu vstoupil tajně roku 1978. Na kněze byl vysvěcen 25. června 1983, primiční mši svatou sloužil ve Vnorovech. Do roku 1990 působil ve farnostech Kyjov a Boršice, od roku 1990 v dominikánských kláštřích v Olomouci, Znojmě (a ve farnosti Únanov), Uherském Brodě, Jablonném v Podještědí, Praze a znovu v Olomouci (a ve farnosti Olomouc-Holice), krátce byl též v klášteře sester dominikánek v Bojkovicích.

Byl mariánským ctitel. Do posledních dní svého života, které prožil v Uherském Brodě, sloužil jako věrný dělník na vinici Páně. Zemřel po krátké těžké nemoci v nemocnici v Uherském Hradišti.

Rozloučení se zemřelým proběhlo při mši svaté v pátek 24. ledna 2025 ve farním kostele v rodných Vnorovech a v sobotu 25. ledna 2025 v dominikánském kostele Neposkvrněného Početí Panny Marie v Olomouci. Poté bylo jeho tělo uloženo do řádového hrobu na ústředním hřbitově v Olomouci-Neředíně.

VZPOMÍNKY

Otec Savio ve Znojmě působil deset let, od roku 1993 do roku 2003, většinu té doby „v tandemu“ s otcem Antonínem Krasukim. Byl převorem znojmského dominikánského konventu a kaplanem ve farnosti svatého Kříže. I později se sem často rád vracel. V roce 2018, u příležitosti jeho 60. narozenin, jsme s ním vedli v našem zpravodaji rozhovor, v jehož závěru řekl: „... bylo by lepší, kdybych otázky kladl já. Předešlým, co si pamatujete z doby mého působení ve Znojmě? A zda Vás Bůh nějak skrze mě ovlivnil k dobrému?“

Otče Savio, pamatujeme si toho spoustu! A toho dobrého bylo tolik, že by na to nestačilo deset celých zpravodajů. Měli jsme Vám to víc říkat, když jste byl s námi. Teď nezbývá než to aspoň napsat. Třeba si to přečtete, a i kdyby ne, jednou v nebi si to všechno povíme. Kéž Vás Pán zahrne radostí a láskou, která trvá navěky.

Ve Znojmě otec Savio zanechal nesmazatelné vzpomínky. Ovlivnil mnoho lidí a farníci na něj s láskou a úctou vzpomínají. Ve farnosti se věnoval všem věkovým kategoriím od nejmenších „Bobečků“ až po seniory. Neopomíjel ani ministranty a různá společenství. Společně s otcem Antonínem pořádali setkání po nedělní mši u kávy či čaje. Na farníky si vždycky uměl udělat čas.

Já osobně jsem s otcem Saviem měla co dočinění při hodinách náboženství na faře. Vzhledem k jeho cholerické povaze má můj neskonale obdiv. Puberta u mě tehdy byla v plném proudu a Savio vždy trpělivě odpovídal na smršť trapných a zbytečných dotazů. Vzpomínám, že mě z náboženství jednou vyhodil. Tehdy jsem to asi potřebovala, ale neodcházela jsem s pocitem, že bych se nemohla vrátit, stejně jako u milujícího otce! Otče Savio, děkujeme!!!

(Eliška Juráková)

Otec Savio přišel do Znojma a byl tady v průběhu mého dětství, puberty i raného rodičovství. Byl to pro nás takový další rodič, člověk, u kterého neváháte, jestli vás má rád, nebo ne. Zazvonili jsme na faře, on nám otevřel, pokecali jsme a byl tu pro nás, pátky, soboty, víkendy. V době bez internetu nám počítával, kdy na Bílou sobotu ráno vyjde slunce, abychom si podle toho mohly s kamarádkami naplánovat stráž u Božího hrobu a pak jít to svítání pozorovat na viadukt...

Během zádušní mše svaté promlouvali různí duchovní a vzpomínali na něj. Čekala jsem, kdy zazní, že s ním byla vždycky strašná legrace, ale nikdo to nezmínil... Když jsme potom seděli na hostině v sále olomouckého kláštera, pořád jsem se rozhlížela, jestli ho někde nezahlednu. Neuslyším jeho hlas. Konec konců, přijeli jsme přece za ním. Když už jsme se sbírali k odchodu, přistoupil ke mně nějaký dominikán, hluboce se mi zahledl do očí a řekl: „Budete se za něj modlit?“ Odpověděla jsem, že se budu modlit k němu, a to teda taky dělám.

Ještě chci napsat, že si pamatuju poslední vtip, který mi řekl, a ráda ho pošlu dál: Do farnosti přijde nový kněz. Všichni farníci jsou zvědaví, jakýpak asi bude. Proběhne jedna neděle, vše je v pořádku, potom druhá, třetí... Farníkům se to začíná ně-

jak nepozdávát. Pak přijde čtvrtá neděle a farníci volají biskupovi: „Otče biskupe, ten nověj farář má, co přišel, každou neděli stejný kázání!“ „Skutečně?“ podívá se biskup. „A o čem káže?“ A farníci na to: „Ehem, aeee, nóoo...“

(Hana Navrkalová)

Savio Řičica mi před 30 lety velmi pomohl. Je to taková zajímavá historka, kterou bych rád vzpomněl. Bydlel jsem tehdy čerstvě v Moravských Budějovicích a měl jsem nabídku nastoupit do právě zřízeného NP Podýjí ve Znojmě na civilní službu (místo vojny). Jenže vznikl administrativní problém – měl jsem bydliště v sousedním okrese a vojenská správa umísťovala civilkáře jen v rámci jejich okresu. Sehnat trvalé bydliště na 14 dní, než se to vypapíruje, bylo tehdy dost obtížné, nebylo až tak zvykem se stěhovat jako dnes. A tak nejschůdnější cesta, která mě napadla, byla: „Když jsi v cizí zemi v nesnázích, hledej faru a tam popros o pomoc.“ Zamířil jsem tedy k dominikánům na Českou. Otcí jsem vysvětlil, že potřebuju na 14 dní zapsat pobyt v klášteře. A otec Savio se mnou šel na úřad. Když mu paní za přepážkou řekla, že potřebuje potvrzení majitele nemovitosti, tak se jí klidným hlasem zeptal, zda bude stačit potvrzení od papeže z Vatikánu. Paní úřednice z toho byla tak vyvedená z míry, že tam to razítko bouchla, a já byl na 14 dní svého života úředně podnájemníkem moci církevní. I takto vypadaly zlaté devadesátky... Otcí Saviovi patří věčná sláva i mé díky.

(Martin Kouřil)

Vzpomínám na otce Savia a jedna z prvních a formujících vzpomínek spadá do roku 1999, kdy jsme utvořili skupinku Plenárního sněmu Katolické církve v ČR a začali diskutovat. Byli jsme mladí a byly to velmi bouřlivé, revoluční debaty. Pro jakoukoliv

kritiku se nešlo daleko. A na toto společenské pravidelně docházel otec Savio – s otevřeným srdcem, ale pevnými názory. Určitě mu to nebylo příjemné. Ale on s námi diskutoval, korigoval, vedl. Ano, z toho všeho stran Plenárního sněmu mnoho nezbylo, ale vzájemná úcta a respekt účastníků přetrval. Dodnes má Savio můj obdiv.

Savio byl pastýřem svých oveček, který každého znal jménem, o každého se zajímal. A byl každoroční rituál narozenin a svátků, kdy se ozval telefon a otec Savio blahopřál a zajímal se, co je nového. A tak když sedím u nás v kostelíku a je nás tam, co by na rukách spočítal, a sloužící kněz neví, kdo tam sedí, jak se jmenuje, co koho trápí, tak vzpomínám na Savia a lituji, že jsem mu netelefonoval častěji.

(Marek Kania)

Otec Savio mi v paměti zůstane jako příkladný farář, což říkám s vážností a úctou. Byl totiž knězem, který svou službu o svěřené duše vykonával proto, že měl rád lidi, to na něm bylo poznat. Tak jako chodili lidé za ním do kostela, chodil rád i on za nimi. Prohodit pár slov, utrousit vtip, pobýt. Přítomnost, společenství a humor. Tak otec Savio žil a to prostupovalo jeho službou. Právě proto, že to byl jeho přirozený způsob života, dával druhým zkušenost, která se mění v poučení, až když se člověk ohlíží zpět za životem dobře a plně žitým a – jak už to bývá – nakonec příliš krátkým.

(Martin Moštěk)

Vzpomínám na jeden zážitek s otcem Saviem, který se mi vryl do paměti tak silně, že i dnes, kdykoliv ucítím vůni pizzy, vybaví se mi ten den. Já a Vašek Lazárek jsme v té době chodili ministrovat. Měli jsme před pubertou, což znamenalo jediné – žádnou srandu jsme nezkazili, ale naopak jsme v ní vynikali. Pokud se v kostele nebo na faře

stal nějaký průšvih, všichni hned věděli, kdo za ním stojí. Byli jsme ztělesněním roš táctví a lumpáren – a rozhodně jsme na to byli pyšní! Ministrování nás bavilo, a tak jsme byli v kostele skoro pořád. Otec Savio nás měl rád, ale občas z nás doslova nemohl. Někdy jen rezignovaně vzdychl, jindy mu vylétl oblíček do odstínu zralého rajčete a v krajních případech létaly i výchovné pohlavky. Přesto měl v rukávu nečekaná překvapení. Jednoho dne po mši si nás s Vaškem zavola. Tajemně se usmíval, vytáhl z kapsy tisíčovku a prohlásil: „Hoši, zvu vás do pizzerie! Ale má to jeden háček – neodejdeme, dokud celou tu tisíčovku neprojíme a nepropijeme.“ V tu chvíli jsme na sebe s Vaškem jen vytřeštili oči a padla nám brada. Pro nás to byl ekvivalent výletu do Las Vegas. Luxus, svoboda a hromady jídla! Sedli jsme si ke stolu, objednávali jednu pizzu za druhou a kolu jsme pili, jako by nám ji měli zítra zakázat. Jenže jak jsme se blížili k cílové částce, začalo být jasné, že jsme svoje síly značně přecenili. Poslední kousky pizzy jsme do sebe soukali s výrazem lidí, kteří právě pochopili význam slova „prejezený“. Nakonec jsme z té pizzerie sice odešli vítězně, ale pomalým, rozvážným krokem, protože rychlejší pohyb hrozil katastrofou. Myslím, že tam nahoře teď otec Savio sedí a usmívá se a až se tam jednou setkáme, čeká nás možná další pozvání na pizzu.

(Ludvík Mihola)

S otcem Saviem jsme navázali blízké přátelství, které jsme udržovali i po jeho odchodu ze Znojma. Vzpomínáme na něj jako na velice pozorného, štedrého a pohostinného člověka. Nikdy nezapomněl zavolat a popřát k narozeninám. Málokdo ví, že otec Savio byl i vášnivým šachistou. Dokázal mě porazit během několika tahů.

(Ludvík a Eva Jelínkovi)

PODPOŘTE MÍSTNÍ PASTORAČNÍ AKTIVITY

Když se ohlédneme zpět za uplynulým rokem, s vděčností můžeme pozorovat kroky a skoky různých pastoračních týmů celého děkanství. Vytvořili jsme nabídku aktivit pro různé věkové i zájmové kategorie napříč znojemskými farnostmi i okolí. Ministranti a ministrantky se pravidelně setkávají, učí se a poznávají aspekty služby u oltáře, potom si dají tradiční pizzu k obědu a spěchají do svých domovů. Scholičky hledají a tisknou noty, učí se písni, doprovázejí bohoslužby. Děti mohou trávit prázdniny na táborech a víkendovkách. Mládež nachází společná slova při různých aktivitách, podnikají výpravy na festivaly či setkání. Napříč různými společenstvími se vzděláváme, hledáme nové materiály a cesty, jak vytvořit pro naše farnosti fajn prostor pro splnění různých očekávání. Vyzdvihnu práci všech, kteří se o tyto aktivity starají s láskou, ve svém volném čase a s plným nadše-

ním. Odměnou jim jsou zářící oči spokojených dětí či mládežníků a dobrý pocit z vykonaného díla. S nohama na zemi se musíme podívat i na druhou stránku věci. Všechny aktivity jsou nabízeny pro všechny z celého děkanství. Často jsou to akce pro děti a mládež a přispívají na ně rodiče dětí. Rádi bychom tyto rodiny podpořili a vytvořili fond, ze kterého bychom hradili např. pizzu pro ministranty, noty pro scholičky, materiály na víkendovky, odměny na soutěže při dětských táborech a podobně. Případně jim tuto částku svým přispěním zmenšili. Často se účastní těchto aktivit více dětí jedné rodiny a protože vnímáme, že děti jsou budoucností církve, cítíme potřebu podpořit tyto aktivity, nebo chcete-li, tyto rodiny, aby se budoucností našich farností mohli stávat. Najde se třeba někdo, kdo upeče buchtu, ale najde se i někdo, kdo řekne, raději pošlu pár stovek, než bych

pekl buchtu. Vážíme si každé buchtu i každé stokoruny, kterou nám věnujete. Pokud máte tu možnost, chcete podpořit tyto aktivity, můžete poslat příspěvek na náš účet přímo k tomuto účelu vytvořený. Můžete poslat pravidelně, či jednorázově. Pod částkou 50kč si můžeme představit tisk materiálu na víkendovku. Stokoruna pokryje půlku pizzy pro jednoho menšího ministranta. Pětistovkou můžete pomoci zakoupením odměn pro děti za nějakou táborovou hru. Tisícikorunou už přispějete na autobus pro mládež na festival duchovní hudby. Na vše je možné získat potvrzení o daru. Pokud tuto možnost máte a chcete podpořit tyto aktivity, tyto finance budou využity pro naše děti a mladé v našich farnostech!

<https://donator.cz/darovatjakohost/projekt-10054>

Příběh znojemských jezuitů

Díl 5. – Rozmanitosti z působení řádu na Znojmsku

Baroko a slavnosti. Slavnosti sv. Olympia (2. část)

Odsud se šlo dále k radnici. Zde stálo před radničními vraty zvýšené jeviště, kterému vévodilo město Znojmo v podobě nymfy, kterou doprovázely následující ctnosti: Spravedlnost, Umírněnost, Síla, Přátelství, Obecné dobro, Pokoj, Jistota a Věčnost. Ty všechny bylo možno rozpoznat podle jejich klenotů a zbraní (atributů).

Jakmile bylo svaté tělo položeno na oltář, který byl za tím účelem postaven, zajásalo město Znojmo nad příchodem světce a nad tím, že se stává jeho přímluvcem. Město i se všemi svými (obyvateli) se poroučí jeho věrnosti. Když pak chtěl světec světit své svaté tělo věrným Znojmenčanům, poručil, aby z mraků z kropily Znojmo jeho ctnosti, které se ukázaly ozdobené svými zbraněmi a s provoláváním slávy. Načež se připojilo i rytířstvo, které vystřelilo ze svých pušek za troubení trumpet a hřmění tympanů.

Nyní se opět vydal vícekrát zmíněný uspořádaný průvod přes Horní rynek ke koleji. Na začátku našeho areálu byla k vidění hora Parnas se dvěma vrcholky. Na jednom vrcholku stál okřídlený kůň Pegas v životní velikosti dupající na horu jedním kopytem, z rozdrčené skály pak tryskal pramen vody. Na druhém seděl Phoebus (Apollón) se svou citerou a pod ním devět múz neboli svobodných umění, každá se svým hudebním nástrojem. Mezi těmito dvěma vrcholky Parnasu čněla do výšky 50 stop hora Olymp, která se svým vrcholem téměř dotýkala nebe. Na vrcholu byl postaven oltář s následujícím nápisem: Svatému mučedníkovi Olympiovi. Na oltáři stály přes sebe položené dvě palmové ratolesti do podoby kříže obklopené vavřínovým věncem. Celé procesí umlklo a svaté tělo spočinulo na oltáři. Nato Apollón čili Phoebus zasvětil horu Olymp jakožto nový Parnas svatému mučedníkovi Olympiovi jakožto novému Apollónovi. Pak mu obětoval svou citeru s následujícími slovy: Hoc Majestatis tuae tholo, Olympi Celsissime, Phoebu majori Phoebus minor, Sincerissima devotione Figo anathema. To je v němčině: Dir o höchster Olympius, als einem Größeren Phoebus, Ein Viel Kleinerer, Richte ich mit aufrichtiger Andacht, an dießem Schloßstein Deiner Majestät, dießes zum Gedächtnus Auf. (Česky: Tobě, ó nejvyšší Olympie, jakožto většímu Apollónovi, stavím toto já, mnohem menší Apollón, s upřímnou zbožností na paměť na skálu Tvého majestátu.) Pak přistoupily všechny múzy a předaly novému Apollónovi všechny své hudební nástroje. Pak opět zazněly trumpety a tympany a nosiči vstoupili se svatým tělem do prostoru pod horou a múzy provolávaly slávu. Pak se šlo obvyklým průvodem až ke dveřím kostela, které byly ozdobeny krásnou tapiserií

a zelenými ratolestmi. Na tom všem se nacházely pověšené verše čili básně, které upoutávaly a obveselovaly oči kolemjdoucích. To pak bylo pověšeno v kostele a po celý oktáv se kolem tísnilo množství čtenářů a diváků.

Po příchodu ke kostelním dveřím stál ve vchodu svatý archanděl Michael, který se velmi trýpyl spolu s množstvím dalších andělů a přivítal přicházejícího světce krátkou, avšak výstižnou řečí. Všichni pak posvátný náklad doprovázeli až k oltáři.

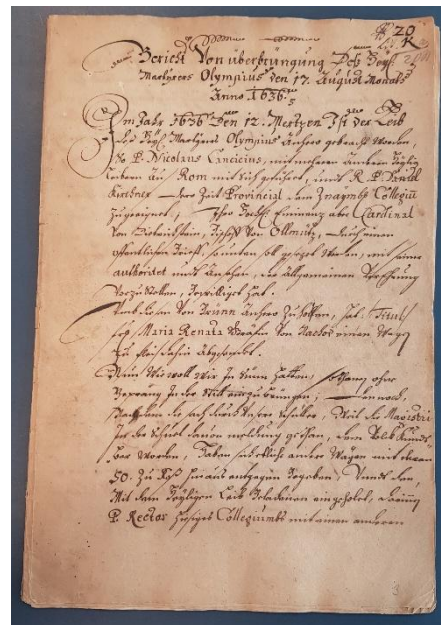
Při vstupu zaznával líbezný zpěv andělů, sice jednohlasý s varhanami, ale ne nepřijemný. Tito andělé byli po obou stranách hlavního oltáře rozděleni do devíti kůrů a měli být rozeznáni dle svých zbraní (atributů).

Sešlo se však tolik lidí, že většina zůstala před kostelem na hřbitově. Proto, aby měl každý příležitost slyšet mši, byl vedle kaple bratrstva, kde byly slouženy mše, na hřbitově postaven oltář, na kterém několik kněží po sobě sloužilo mši svatou, přičemž setrval lid v klidu a zbožnosti.

Poté, co bylo svaté tělo položeno na oltář, pozdravil svého spoluobčana každý andělský kůr zvláště několika vhodnými verši [...]. Poté i oba světci sv. Ignác a František Xaverský, každý sám za sebe, přivítali světce. Onen (Ignác) jako spoluochránce svých synů, tento (František Xaverský) jako druha vítězných nebes. A nakonec popřál štěstí náš kostelní kazatel tovaryšstva ve znojmské koleji k takovému přímluvci a ochránci.

Pak začala slavnostní bohoslužba, kterou celebrou ctihodný pan loucký opat Benedikt Lachemius s berlou a mitrou k útěše lidu a všech přítomných. Ten byl také s dobrým dílem šlechticů a duchovních, kteří se sjeli k této slavnosti, pozván na oběd v naší jídelně. Odpoledne byla slavnost po zpívaných nešporách zakončena. Vše pak pokračovalo po celý oktáv za účasti lidu.

Těmito slovy končí relace o převezení ostatků sv. Olympia do Znojma a jeho přijetí za spolupatrona. Olympiovy ostatky spočinuly na jednom z bočních oltářů jezuitského kolejniho kostela sv. Michaela a světec byl oslavován jako jeden z řádových patronů. Vztah ke sv. Olympiovi však měl brzy projít důležitou proměnou. V sobotu 19. srpna 1679 dorazily z Vídně první zprávy o vypuknutí morové epidemie. Císař Leopold I. se svým dvorem opustil rezidenční město a 29. srpna dorazil do Znojma, kde se ubytoval právě u jezuitů. Bohužel netušil, že původce epidemie přivezl s sebou. První případ nakažení byl konstatován hned začátkem září. 6. září odjel císařský dvůr do Prahy. To už však náказа rychle zaplavova-



Titulní list zprávy o přenesení sv. Olympia (MZA)

la město. Přestrašená a paralyzovaná městská rada poslala 13. října olomouckému biskupovi Karlovi II. z Lichtensteinu-Castelcora psaní, ve kterém žádala o povolení mše a procesí v jezuitském kostele s ostatky sv. Olympia na odvrácení moru, které se budou v budoucnu pravidelně opakovat. Biskup odpověděl už 24. října. V dopise mimo jiné stojí: [...] hodláte využít před trůnem Božího Milosrdenství zvláštního útočiště a ochrany sv. Olympia, jehož svaté relikvie jsou uchovávány u otců jezuitů v kostele sv. Michaela od roku 1636, abyste odvrátili spravedlivý Boží hněv a vyhubili tuto strašlivou epidemii, a jeho si volíte za zvláštního patrona celého města proti moru, s vědomím a vůlí městského faráře... Dále uvádí, že již 15. září uspořádali jezuité slavnost s cílem odvrátit rychle postupující nemoc. U sv. Michaela bylo předneseno kázání, byla zpívána mše sv. a vykonáno veřejné slavnostní procesí, při kterém byly městem nesené Olympiovy ostatky a další obrazy. Karel dodává, že: využíváme veškeré své starosti, kterou za všechny neseme, aby Nejvyšší usmířením svatým pokáním, modlitbami a zbožností, milostivě odvrátil trest, kterým navštívil tuto zemi na různých místech a utiřil tak svůj spravedlivý hněv. I nám se zvláště líbí vybrané útočiště a vyvolení svrchu psaného světce za zvláštního patrona proti moru v jeho popsáném zbožném uctívání. Povolujeme tedy milostivě Vaši žádosti a udělujeme Vám své svolení... i pro příští léta... Mor řádil ve Znojmě až do



Relikviář s ostatky sv. Olympie na bočním oltáři kostela sv. Michala.

února 1680 a vyžádal si 778 lidských životů. V různých podobách pak ještě nemoc přetrvávala po celý rok 1680 a definitivně prý zmizela až na sv. Lucii. Vděčnost Znojmských za odvrácení epidemie byla vtělena do mariánského sloupu, který v letech 1680-1682 ozdobil Dolní náměstí. V nehmotné podobě pak přetrvávala ještě dalších sto let v podobě spektakulárních svatoolympijských slavností, i když dlužno podotknout, že k obnovenému zájmu o sv. Olympie došlo ještě dvakrát v průběhu 18. století.

První příležitostí k reflexi svatoolympijské úcty bylo opětovně nebezpečí morové nákazy v roce 1713. Ta Znojmo, zdá se, nijak závažně nepostihla, ovšem zprávy z prostoru Čech probudily strašlivou vzpomínku na tragický přelom let 1679-

1680. Znojmský rodák a olomoucký světec biskup František Julián hrabě Braida zajistil tehdy u olomouckého biskupa Wolfganga Hannibala ze Schrattenbachu opětovnou licenci k prosebným pobožnostem. Dopis o tom, z 14. prosince 1713, zaslal znojmskému děkanovi Karlovi Teschovi. Vše je zde i velmi krátce popsáno. Ex voto procesí z iniciativy znojmské městské rady má vyrazit v ranních hodinách z farního kostela sv. Mikuláše do jezuitského kolejního kostela, kde budou vyzvednuty Olympiovy ostatky, pak projde procesí městem opět do kostela farního a odtud se vrátí ke sv. Michaelovi, kde tělo světce opět spočine na oltáři.

Druhá příležitost se naskytla v roce stého výročí přinesení Olympiových ostatků do Znojma. 30. května 1736 požádali znojmská jezuité olomouckou konzistoř o schválení výroční slavnosti, přičemž v poměrně obsáhlém dopise neopomněli popsat události spojené s přenesením Olympiova těla do Znojma. Pisatel dopisu rovněž připomíná, že Olympie měšťané ctili nejprve jakožto ochránce proti požáru a že město zůstalo od ničivého ohně uchráněno celé století. Zmiňuje i skutečnost, že Znojmo bylo jeho přičiněním dvakrát zachráněno od ničivého moru. Olympius má i zásluhu na návratu Znojma katolickému pravověří.

Povolené oslavy stoletého jubilea se v okázalém duchu konaly od 25. srpna 1736 po celý týden. Jejich podrobný popis uvádí diář louckého opata a z něj vyplývá i jasná inspirace oslavami přenesení. 25. srpna vyšlo ve večerních hodinách z jezuitského kostela procesí s ostatky do Louky, kde bylo zpíváno Te Deum a byla držena vigilie až do následujícího rána, kdy u ostatků sloužil mši gerasský opat Nikolaus Brandt. Po ní následovalo procesí opět zpátky do Znojma. U slavnostního lešení na hranici louckého a znojmského katastru

byly ostatky pozdraveny hrabětem ze Sinsendorfu a jezuita P. Jeremias Kerner pronesl německé kázání. U Dolní brány ostatky převzali znojmská radní, kteří je přenesli až do jezuitské koleje. Tam byly uloženy na oltář v kostele sv. Michaela a kázání zde pronesl slavný predikant, loucký premonstrát P. Šebestián Felsecker. Slavnou mši svatou sloužil loucký opat Antonín Nolbeck. Stoletá oslava zahájila sérii každoročních okázalých oslav světce, konaných většinou v neděli kolem svátku přenesení jeho ostatků 25. srpna, která vzala za své v období josefinských reforem.

Petr Eckl

Dovětek: K opětovnému oživení úcty ke sv. Olympiovi mělo dojít v roce 1802, kdy ve Znojme vypukl rozsáhlý požár, který se podařilo šťastně zdotat. Znojmské se rozpomněli na svého patrona a opět mu projevovali čest a vzývali ho především jako pomocníka proti neovladatelnému ohni.

Farní kronika připomíná pravidelnou oslavu svátku tohoto světce, která se držela na konci srpna. V roce 1921 se nekonala v kostele sv. Michala, ale ve farním kostele sv. Kříže, kam byly ostatky římského mučedníka pro tuto příležitost přeneseny. Slavil se celý oktáv a zpívala prastará píseň ke sv. Olympiovi. O trvajícím účtě svědčí také skutečnost, že největší zvon pořízený v roce 1925 pro kostel sv. Kříže byl vedle Panny Marie Pomocné zasvěcen rovněž sv. Olympiovi. V roce 1936 se slavnostním tri-duem slavilo třísté výročí přenesení ostatků sv. Olympie do Znojma. Slavnost se opět odehrála ve farním kostele, kde byly světcovy kosti vystaveny na oltáři sv. Dismase. Poslední úpadek úcty k tomuto, kdysi tak velkolepě uctívanému, patronu města Znojma nastal po druhé světové válce.

(Ondřej Lazárek)

Betlémské díkůvzdání



Kde jen ta nebesa mohou být?! Příprava betléma v kostele sv. Kříže se během adventu nesla ve znamení pátrání po ztracených nebesích. Tedy přesněji řečeno po tmavě modré látce, která se používá jako pozadí evokující noční oblohu. Hledali jsme

všude – v zákristii, v dominiánské kapli, v depozitáři. Ale nic. Vánoce se nezadržitelně blížily, u mikulášů už stál betlém hotový, a my stále pátrali. Co naplat, nezbyvalo než postavit betlém bez oblohy.

Se stavbou pomáhali malí ministranti. Stromky jsme získali z profezávky, takže kvůli letošnímu betlému nemusel být pokácen žádný strom, což jistě potěší každého ekologicky smýšlejícího. Paní z Dobšic donesla jako každý rok své háč-

kované ozdoby. Nanosily se starobylé figurky, rozprostřel se mech, sláma a seno. Někteří se ještě pokoušeli sehnat vhodnou náhradu nebes ve znojmských galanteriích. Najednou se ale objevila Pavlínka a řek-

la: „Kolem pastýřů se přece rozzářila sláva Páně, tak na co tmavá obloha?“ Výborně, máme to podloženo teologicky, takže nebesa nebudou. Jen ty skoby ve zdi trochu ruší dojem. Ale co, ani v reálném betléme nebylo všechno dokonalé. Tak se prostor, kde v barokní době bývala loreta, opět proměnil v betlémskou stáj. Tuto tradici jsme zavedli teprve o loňských Vánocích – vlastně z pohodlnosti, abychom už nemuseli každý rok stěhovat pódium a kulisy.

A světe div se, nakonec se i náš betlém rozzářil – díky několika stům žlutých papírových hvězdiček. Na ně návštěvníci napsali svá poděkování Ježíškovi a zavěsili je na nataženou síť. Takto se o letošních Vánocích stal svatokřížský betlém místem díkůvzdání. Tak tedy, díky, Ježíšku!

Ondřej Lazárek

Živá kronika farnosti svatého Kříže

Pana Miloslava Šobu nemusíme na stránkách našeho zpravodaje příliš dlouze představovat. Znájí ho nejen farníci od svatého Kříže, kterému je věrný a ve kterém se angažuje po celý svůj život, ale i mnoho dalších lidí ze Znojma a okolí. Je osobností znojmského skautingu, poutníkem, knihářem a zahrádkářem a také samozřejmě tatínkem, dědečkem a pradědečkem. Jeho příběhy vydají na knihu – a není to jen řečnický obrat, protože třisetstránkovou knihu vzpomínek nedávno skutečně dokončil. Vměstnat jeho bohatý život do jednoho rozhovoru je skoro nemožné...

Povězte nám prosím na začátek něco o tom, jak Vás ve Vaší víře ovlivnila rodina, ve které jste vyrostl.

Oba rodiče byli praktikující katolíci a vedli nás k Bohu. Jim děkuji za příklad živé víry, ve které mě vychovali. Vzpomínám si, že už jako malý sedím v kostele vedle tatínka a maminky, spolu s mojí sestrou Mařenkou. Samozřejmostí pro nás bylo vidět oba rodiče, jak přistupují ke svátostem, a také u nás doma nechyběla společná modlitba. Musím dnes se zahanbením přiznat, že mně večerní modlitba připadala dlouhá, ale v očích rodičů to byla samozřejmě zbožnost. Rodiče museli hodně šetřit, protože vydělával jen tatínek a maminka se starala o domácnost. Ale na dětství vzpomínám rád, bylo krásné a šťastné.

Už jako malý chlapec jste začal ministrovat a to Vás ke kostelu svatého Kříže do slova připoutalo na celý život...

Krátce jsem ministroval už v pěti a půl letech, ale protože jsem byl ještě moc malý, aktivně jsem pokračoval až jako devítiletý. Bylo to za působení faráře Josefa Stria a kaplana Antonína Střelce. Ten pro ministranty zavedl služby a bodování. Že jsem chodil poctivě ministrovat a bavilo mě to, vyplývá třeba ze zápisu v ministrantské kronice ze září 1956, kde se uvádí: „Na adoraci se jako první umístil Šoba s 24 křížky.“ Nejkrásnější léta na ministrantských schůzkách jsme ale zažili s Františkem

Kryštofem Hoffmannem, který byl původně mnichem kapucínem a po zavření znojmského kapucínského kláštera se stal kostelníkem u sv. Kříže. Neoženil se a doufal, že se mu jednou podaří dostudovat teologii a stát se knězem. Toho se dočkal v roce 1972.

Pracovat v 50. letech v církvi s dětmi a mládeží bylo přítom obrovské riziko...

To ano. Někdy se třeba stalo, že už jsme byli v sakristii všichni sejití a pan kostelník Hoffmann řekl, že dnes ministrantská schůzka nebude, že ho někdo sledoval a stojí před kostelem. A tak nás po jednom vypouštěl přes dvorek malými dvířky do Kovářské ulice, aby se neprozradilo, že se scházíme. Pro nás kluky to bylo dobrodružné, ale on riskoval, že ho zavrou. I přes to všechno se nám věnoval. Nejen mě, ale i moje kamarády ministranty „přidržel“ svým příkladem, jednáním a vedením u víry v době naší puberty, kdy každý člověk musí znovu „dospěle uvěřit“. Pan kostelník pro nás zavedl ministrantské knížky, kde se měly zaznamenávat naše vědomosti v „ministrantské vědě“. Na schůzkách s ním jsme četli životopisy svatých a učili se o liturgii. Pořádaly se soutěže a hráli všelijaké hry. Založil také ministrantský pěvecký sbor. Na schůzky jsem se vždycky moc těšil.

Nenapadlo Vás někdy, že byste se chtěl stát knězem?

Na kněze jsem si hrál dost často od té doby, co jsem ministroval. „Sloužil“ jsem mše doma i na vycházkách s rodiči a kázal pro sestru, která zastupovala věřící. Chtěl jsem být jako někteří výborní kaplani, kteří zde působili. Měl jsem snad někde ukrytou touhu po tomto povolání, ale Bůh se mnou měl jiné záměry. Kolem patnáctého roku už jsem se od oltáře ohlížel po holkách, přítomných na mši či na večerním požehnání. Později jsem si uvědomil, že je lepší být dobrým otcem než špatným knězem.

Máte ještě nějakou vzpomínku na padesátá léta a život církve v té době?

V březnu roku 1958 byl zatčen a odvezen pan farář Josef Stria. Mělo to být za kázání a vývěsku ve skřínce na kostele – prý protistátní. Komunisté ve snaze zničit církve zastráňovali a zavírali kněze i laiky. Jeho odchodem byla veškerá náboženská činnost ochromena. Tři měsíce po zatčení byl pan farář odsouzen na tři roky vězení... Vzpomínám si, jak jsme ten večer, kdy ho soudili, stáli s rodiči a pár dalšími věřícími před budovou Krajského soudu ve Znojmě a dívali se do osvětleného okna, kde probíhal soud. Občas jsme zahlédli pleš pana faráře a tiše se modlili...



S o to větším nadšením jste asi prožívali politické uvolnění v době „Pražského jara“...

Dva roky za Pražského jara jsme si užívali svobody i co se týkalo církve. Všichni lidé, nejen věřící, byli ze všech těch změn nadšeni. V nově nabyté náboženské svobodě zněly v kostelích kytarové mše, vznikaly školy a rytmické písně se množily jako houby po dešti. Ke svatému Kříži se vrátili bratři řádu svatého Dominika – farář Jaroslav Frk s kaplanem Kryštofem Nečasem.

Ve Vašem životě sehrál důležitou roli také skauting...

Zde se musím trochu vrátit zpět. Náš pan kostelník Hoffmann byl skaut a vedl chlapecký oddíl už v letech 1947 až 1950, pak byl skauting zakázán. Klubovnu měli v dominikánském klášteře a k táboření využívali hájovnu v dominikánských lesích u tvoříhrázkého rybníka. Po obnově Junáka v roce 1968 pan Hoffman založil oddíl z ministrantů u svatého Kříže. O prázdninách měli kluci i tábor na Vranově. Když pak v září nastupoval do olomouckého semináře, požádal mě, abych vedení oddílu převzal. O skautingu jsem skoro nic nevěděl. Jako vedoucí jsem do toho vlétl rovnýma nohama. Naštěstí jsem se vždy mohl s důvěrou obrátit o radu na starší bratry ve znojmském Středisku. Skautování mě „chytl“, a tak jsem mu věnoval veškerý volný čas. Nastala však Husáková normalizace. Junák byl definitivně zrušen výnosem ministerstva vnitra ČSSR 1. září 1970. Uložil jsem kufř s oddílovou dokumentací a vzpomínal. Teprve v roce 1989 se Junák znovu obnovil. Mně v té době bylo již 43 roků. Na vedení oddílu jsem si už netroufal,

takže jsem nabídl své služby coby činovník. Pomáhám ve Středisku všude, kde je potřeba. Asi od roku 2000 až do dnešní doby jsem členem oddílu oldskautů.

Vraťme se ještě k životu ve farnosti... Zvláštní vztah máte ke kostelu svatého Michala...

Ano, zde jsem začal ministrovat, byl u prvního svatého přijímání a archanděla Michaela jsem si i zvolil za biřmovacího patrona. Necelý rok před základní vojenskou službou jsem začal u svatého Michala konat službu kostelníka. Znamenalo to nejen přípravu ke mši svaté, ale i péči o kostel se vším všudy. Když jsem v roce 1965 obdržel povolávací rozkaz, vstal problém, kdo to kostelnictví po mně převezme. Pan farář říkal několika lidem v kostele, ale nikdo se nechtěl k této povinnosti uvažovat. Proto jsem poprosil tatínka, jestli by to po ty dva roky dělal místo mě. S květinami a úklidem pomáhala i maminka. Těšil jsem se, jak se po vojně ke kostelnictví vrátím. Pak ale už mě záliby byly jiné, a tak tatínek dopadl jak ten pověstný pohádkový převozník. Veslu mu zůstalo na celých 20 let. Kostelníčil až do své smrti a já jsem potom pokračoval až do roku 1992, kdy začaly v chrámu opravy.

Jak se církvi a farnosti žilo v 70. a 80. letech?

Naše farnost byla od roku 1974 prvním kaplanským místem otce Pavla Klimoviče. Farníci, zvláště mladé rodiny s dětmi, si ho brzy oblíbili. Chodil i do rodin, víceméně „na zapřenou“. Když k naší lítosti po třech letech z farnosti odcházel, vystřídal ho na další dva roky otec Vojtěch Cikrle, porevoluční biskup brněnské diecéze. Otec Klimovič byl v té době tajným salesiánem. Než odešel, navrhl nám, abychom vytvořili společenství manželů, ve kterých budeme číst a rozebírat Písmo svaté. Při této aktivitě nás doprovázel otec Josef Brtník, také salesián, který působil ve Štítarech. Scházeli jsme se jednou za dva týdny a hostitelskou rodinu jsme kvůli utajení vždy střídali. Při prozrazení otci Brtníkovi hrozilo odebrání státního souhlasu. Naše i jiné děti z farnosti jezdily také na salesiánské chaloupky. Ty se konaly v naprostém utajení. Nesměli jsme ani vědět, kam děcka jedou, aby se něco neprozradilo.

Po odchodu dominikánů byl u svatého Kříže jmenován farářem otec Králík. Do

Znojma se dostal za odměnu díky členství v „Pacem in terris“ a bál se udělat cokoli, čím by mohl naštvat soudruha církevního tajemníka. Chtěl jsem vést ministranty, ale pan farář to nepovolil. Vázal jsem pro farnost Acta Curiae, které vydávalo k pastoraci brněnské biskupství. A v jednom ročníku jsem se dočetl, že se mají s ministranty schůzky ve farnostech konat. Pan farář i přes svůj strach na moje naléhání schůzky nakonec povolil. Snažil jsem se je vést v podobném duchu, v jakém nás kdysi vedl pan kostelník Hoffmann. Později otec Králík schůzky znovu zakázal.

Příběhy o aktivitách v utajení dnes zní jako jedno velké dobrodružství, ale tehdy to určitě chtělo hodně odvahy...

Jako rodina jsme byli sledovaní StB. Jednou večer při odchodu z kostela jsem si všiml chlapíka, který stál vzadu pod kůrem. Byl dost nápadný, protože jsem ho nikdy v kostele neviděl. Stále šel za mnou a když jsem se zastavil, zastavil se také. Po přidání do kroku přidal i on. Když už jsem docházel k domu, najednou za mnou nešel. Stál naproti u dlouhého paneláku a sledoval, kam půjdu. Určitě věděl, kde bydlím, ale sledování byla jejich zstrašovací taktika. Když byla naše dvojčata ve druhé třídě, to bylo asi v roce 1984, do školy přišel estébák, aby Lenku a Petra vyšetřoval. Prvního zavolal Petříka a upozornil ho: „Musíte mluvit pravdu, abyste neměli hřích.“ Potom jemu a po něm i Leničce kladl otázky jako: kdo vás učí náboženství, chodí k vám kněží a kteří... Po Petrovi chtěl, aby jmenoval kluky, kteří s ním ministrují... Jak dlouho výslech trval, děcka nedokážou odhadnout, ale pravda je, že přišly ze školy dost vystrašené. Byl jsem nazlobený, že si dovolili něco takového, šel jsem si i stěžovat k církevnímu tajemníkovi, ale nebylo to nic platné.

Je mi líto, že už musíme náš rozhovor pomalu směřovat ke konci, i když povídat by se dalo dál – třeba o tom, jak vše pokračovalo po sametové revoluci... Za těch více jak sedmdesát let jste takovou živou kronikou farnosti svatého Kříže. Zažil jste kněze horlivé i méně zapálené, doby rozkvětu i úpadku. Co si myslíte, že je to nejdůležitější, aby farnost byla živá?

Především je to modlitba za církev, farnost a kněze. Podle mě je důležitý kněz, který pro farnost „dýchá“. Potom je to aktivita

farníků při vytváření různých společenství – od dětí, přes mladé, rodiny s dětmi až po seniory. A také je nutné, aby se ve farnosti našlo dost ochotných lidí působících při „provozu“ kostela. To znamená kostelníky, varhaníky, úklidové skupiny. A v neposlední řadě a zvláště v dnešní době, kdy nastává odluka církve od státu, je nutná i finanční pomoc v aktivitě Donátor a také při nedělních sbírkách, které slouží na běžné potřeby kostela.

Skoro vůbec jsme se nedostali k Vaší rodině... S manželkou Aničkou jste spolu 55 let, vychovali jste čtyři děti, máte kupu vnučat a už i pravnoučata... Máte nějaký recept na hezké manželství a dobré rodičovství, o který byste se s našimi čtenáři rád podělil?

Když jsem se jednou bavil s dominikánem otcem Ambrožem (kterého si mnozí pamatujete) o „těžkém životě řeholníků“, řekl mi: „já myslím, že nejtěžší řehole je manželství“. A každý ženatý a vdaná mu dá jistě za pravdu. Hezké a spokojené manželství není jenom o lásce, ale hlavně o toleranci a odpuštění. Všichni jsme chybní, a proto jak nám odpouští Bůh, máme si odpouštět i navzájem. Potom ta láska, která je svorníkem dokonalosti, může skutečný smysl manželství naplnit. Důležitým prvkem je i zde modlitba.

A výchova dětí? Na tu je mnoho „receptů“, zvláště dnes. Necítím se povolán říct, která je nejlepší. Naše děti jsme se především snažili vést k Bohu a vzájemné lásce. A podařilo se nám jim u Boha vyprosit věřící partnery, a i oni své děti vedli k Bohu.

Přeji vám všem, ať ve vašich srdcích roste vzácná květina jménem láska. Klíčí hluboko v našich srdcích a najde ji ten, kdo po ní opravdu touží. Zalévejte ji dobrými vztahy v rodině, hnojte ji dobrými skutky, ale netrhejte ji, aby neuvadla...

Za rozhovor děkuje Pavla Vyhnálková

Miloslav Šoba se narodil 13. května 1946. Skoro celý život prožil ve Znojmě. Vyučil se ve Zlíně (tehdy Gottwaldově) strojním obuvníkem, pracoval v dělnických profesích. Je ženatý, má čtyři děti, 12 vnučat a 2 pravnoučata.

Děkanská pouť dětí

„Dobrý svatý Mikuláši, který přinášíš radost dětem, daruj mému srdci dětského ducha a nauč mě rozdávat štěstí kolem sebe...“

Těmito slovy začíná jedna z modliteb ke sv. Mikuláši a v pátek 6. 12., kdy patron našeho chrámu slavil svůj den, snad nebylo nikoho, kdo by toto během slavení děkanské poutě dětí nepočítal.

Při zpěvu „Ejhle, Hospodin přijde“ děti přinesly do kostela rozsvícené lucerničky, které potom svítily u oltáře po celou mši svatou. Děti pak napjatě naslouchaly příběhu o boháči s kamenným srdcem, který jim vyprávěl otec Martin. Aby si ho děti dokázaly představit, otec Martin dokonce takové srdce z kamene dětem ukázal. Láska Pána Ježíše je tím klíčem, které dokáže proměnit

srdce nejenom boháči, ale každému z nás. Svatý Mikuláš je sám nositelem této lásky, kterou již za svého života rozdával kolem sebe.

V přímlovkách děti prosily Boha za nás všechny a radostně potom přinášely v obětním průvodu jablíčka, která jsou symbolem štědrosti sv. Mikuláše.

→

Největší překvapení ale čekalo na úplný závěr mše svaté. Z ničeho nic, jak to občas v kostelním tichu bývá, začal zvonit někomu telefon. Samozřejmě se všichni začali po sobě otáčet, kdože je ten „hříšník“, který si přede mší svatou svůj telefon nevyplnul. A telefon zvonil a zvonil a k údivu všech to byl právě náš pan kaplan Martin, který svůj telefon nakonec vylovil zpod ornátu. S omluvným úsměvem a se zkonstatováním, že toto musí opravdu zvednout, se najednou ozvalo: „Chvála Kristu! Svatý Mikuláši!“ A všichni zůstali pa! Svatý Mikuláši! On volá a telefonem! Dokonce prý mají tarif v Nebi zadarmo, takže může volat, jak dlouho chce! A že prý jak ve čtvrtek chodil ve Znojmě po dětech a naděloval dárky, tak se stávil i ve svém kostele, no a co se nestalo, zapomněl tam někde svoji mikulášskou berlu! Takové nadělení! Prý by nemohl bez ní chodit. A že potřebuje pomoci, jestli by mu ji nemohly děti pomoci najít. Děti a nejenom děti doslova bez dechu poslouchaly tento telefonát z Nebe a hned poté se s nadšením rozběhly po kostele berlu hledat. Tr-

valo to opravdu chvílička a berla byla na světě. S radostí ji odevzdaly panu kaplanovi a ten že ji předá svatému Mikuláši.

Svatý Mikuláš měl z berle jistě radost, protože děti bohatě odměnil. Otvorem ve stropě, přímo z Nebe, začaly padat čokoládové peníze. Pout' dětí se proměnila v radost a nadšení. Děti se předháněly, kdo uloví více penězů. Projevy vděčnosti i radosti nebraly konce. Malý klučik, který poprvé ministroval, přiběhl s rozzářenými očima, že to bylo super, a holčička, které byla ke konci zima a už chtěla domů, nakonec nadšeně vykládala, jak to bylo prima a že se vyplatilo vydržet až do konce.

Všichni zkrátka zažili radost z toho, jaké to je rozdávat štěstí kolem sebe. Velké poděkování patří také dětské skupině Sou-



Foto: Radomír Muzikář / Člověk a víra

Hlásky od sv. Kříže, která se svými rodiči hudebně doprovázela celou mši svatou, i mikulášské schole, která opět svojí profesionalitou podpořila liturgický zpěv. Svatý Mikuláši, děkujeme!

Marcela Muzikářová
(FB PADZ, redakčně upraveno)

Betlémské světlo rozzářilo celé Znojmo!



V kostele Nalezení svatého Kříže předali zástupci skautů světlo přivezené z Betléma Panně Marii a svatému Josefovi, totiž manželům Jahodovým, kteří v nejbližších dnech očekávají narození svého druhého dítěte. Od nich se světlo, které je symbolem naděje a pokoje, šířilo k početnému zástupu andělů a dál k dalším přítomným, aby tento vzácný plamínek mohl rozsvítit naše domácnosti. Za velkolepého doprovodu žesťů a koled se průvod vedený svatým Josefem a Pannou Marií vydal na Horní náměstí, Obrokovou ulicí až na Masarykovo náměstí ke kostelu svatého Jana Křtitele, kde jsme se

mohli poklonit Svaté rodině s již narozeným Ježíškem, kterou představovali manželé Burešovi s malým Jiříkem.

Mnohokrát děkujeme všem, kteří se starají o to, aby se tento krásný zvyk mohl každoročně uskutečnit. Otcí děkanovi a sestřičkám Viannei a Tereze za veškerou organizaci, skautům, rodinám představujícím Svatou rodinu, muzikantům, třem králům i všem roztomilým andělíčkům. Velké díky i za zahřátí teplým čajem, o který se postarali senioři z KLASu.

(FB PADZ)

Zastavení pro manžele: ŠpilaROVINY



Velice příjemná atmosféra provázela celé poslední setkání z cyklu „Zastavení pro manžele“ v neděli 23. února 2025 v Centru Louka s podtitulem „ŠpilaROVINY – o různých úhlech pohledu na Boha, vztahy, výchovu a společnost“.

Po úvodním slovu a modlitbě se trvalý jáhen a kadeřník Jan Špilar začal věnovat

různým tématům, někdy i velmi vážným, s humorem sobě vlastním. Nedělní evangelium se dotýkalo odpuštění a nejinak tomu bylo i odpoledne na přednášce. Odpuštění je důležité rozhodnutí, které vyžaduje čas, trpělivost a vůli. Dále je podstatné také milosrdenství, jehož bychom měli natankovat plnou nádrž dříve, než se pustíme do hádky s partnerem.

Bez ohledu na věk se máme milovat bezvýhradně, hluboce a vášnivě a mít pro sebe navzájem porozumění. Bazální potřeba hovořit se mezi muži a ženami liší, ale bez ohledu na to je nutné si na sebe vzájemně udělat čas a neustále se ujišťovat, že se na našem partnerském vztahu nic nemění a že jsme spolu v bezpečí. Násilí není akceptovatelné v žádném případě. Paradoxně je Česká republika mezi prvními na světě v násilí páchaném ženami na mužích.

Děti vyžadují spoustu pozornosti a času. V podstatě lze říci, že vlastní vzor, který dětem dáváme, má větší efekt než námi rodiči páchaná výchova. Není žádoucí klást důraz na učení všech předmětů, včetně těch, které děti nebvají. Naopak je podporujeme v tom, co je zajímavé a v čem mají touhu se rozvíjet.

Přijďte příště taky, je to fajn na poslech i pokec v přestávce... A není bezpodmínečně nutné jít v páru, každý v sále je při Špilarově přednášce něčím obohacen.

Jarka Brabencová

Velké poděkování patří organizačnímu týmu celé akce: Janě Janíčkové, manželům Jahodovým, Pavle Filové, Petře Strakové a Marii Křížové a také těm, kteří se postarali o občerstvení. Další setkání se uskuteční na podzim.

Stalo se krátce

Dětská mše svatá o první neděli adventní

V neděli 1. prosince 2024 se v kostele sv. Kříže slavila již tradiční měsíční mše svatá pro děti. A protože byla 1. neděle adventní, měly děti možnost na začátku bohoslužby vyzdobit svůj adventní věnec. Paní Alena Vodáková pro ně velkoryse napekla 77 bílých hvězdiček ze solamylu. A jen tak tak se na všechny dostalo! Při promluvě kaplana Martina si děti prakticky vyzkoušely, co to znamená: „Napřímít se a zdvihnout hlavu.“ Aktivita vyvolala úsměv u mnoha dospělých účastníků bohoslužby. Někteří se začali v lavicích také rovnat ☺. „Kdo se narovná a zvedne hlavu, uvidí druhého člověka a taky může zahlédnout samotného Ježíše,“ zakončil kázání pan kaplan. Sváteční bohoslužbu doprovodila zpěvem schůlička Souhlásky. A kdo měl chuť, mohl po mši sv. zajít do sálu kláštera na farní kafe (v době adventní ovšem bez cukru a mléka, ale s radostí ze setkání s druhými lidmi).

(Ondřej Lazárek, FB PADZ)

Roráty u Svatého Kříže



Předvánoční roráty v kostele sv. Kříže se nesly v duchu hesla „Nebojme se ráno vykročit do tmy, protože nám jde vsříc světlo – sám Kristus“. Některé rorátní mše svaté byly i se speciálním programem. Například 14. prosince 2024 se hrdiny stali malí ministranti a ministrantky, kteří neváhali vzbudit své rodiče a přijít časné ráno nejen na rorátní mši svatou, ale i na společnou přípravu betléma.

Poslední roráty se odehrály 21. prosince a všechny účastníky uvedly do hloubky a krásy tajemství, které přináší blížící se Vánoce. Pán je blízko! Ministrantky a ministranti byli nositeli velkého světla, protože přišli v hojném počtu. „Stihli jsme to! Oči jsme si umyli svčencou vodou v kropence a bylo to!“ prozradili mladí. I starší se odhodlali a přijeli i z okolí. Po mši všichni společně posnídali. Atmosféra na agapé byla opravdu předvánoční díky maminkám, které pro všechna ranní ptáčata připravily samé dobroty. (red, FB PADZ)

Mikuláš nebo Santa?

Mikulášská nadílka u Svatého Kříže probíhala 5. prosince ve velmi ojedinělé náladě.

Otec Martin děti přivítal a společně potom zavolali svatého Mikuláše. Svatý Mikuláš přišel se svým andělským doprovodem a rozdál dětem dobroty. Děti projevíly statečnost a se svatým Mikulášem prohodily pár slov, řekly modlitbičku, básničku, stříhly si tanec, ba dokonce i divadelní scénku! Do této chvíle celkem klasický scénář však zamotala situace, když šel kolem Santa se svým sobem. Svoje "emerycké" způsoby nám nakonec přece jen nevnutil a vše dobře dopadlo. Děti se pomodlily s otcem Martinem za všechny děti, které se dnes nemají jako ony, a ve sváteční náladě odcházely do svých domovů. (FB PADZ)

Misijní jarmark ve Znojmě



3 stánky ve 3 kostelích. Tradiční adventní akce maminek všech našich farností přináší nejen výtěžek pro misie. Krásná suma 39 443 korun poputuje na konto Papežských misijních děl. Co však přináší tato akce nám všem, není poznat na sumě na kontě PMD. Přináší nám totiž radost ze setkávání misijního týmu maminek, ale i setkávání farníků při této akci. Zapojují se a spojují se nenápadně spousty lidí různými způsoby. Společným vyráběním, děláním reklamy, vysláním svých dětí na pomoc, ale i vyprávěním svým dětem o smyslu celé akce, aktivním zapojením se do prodeje, pomocí se stoly, rozměněním peněz nebo koupí výrobku. Každý článek je důležitou součástí jednoho velkého díla, které nestojí na věcech ani penězích. Veliké díky všem, kdo přiložili ruku k dílu! (FB PADZ)

Věřš tomu?

V kapli bývalého dominikánského kláštera jsme 24. ledna s přáteli ze znojemských církví při ekumenické bohoslužbě přemýšleli nad tématem "nevěřícího Tomáše". Evangelická farářka Marta Sedláčková nám nabídla velice zajímavou myšlenku o tom, čemu a komu dnes svět může věřit. Jsme nabádáni k tomu, abychom hledali důkazy pro to, co kdo říká nebo píše. Marta Sedláčková doplnila tyto myšlenky o propojení Písma se současným člověkem. Napsala totiž Tomášovi dopis. Kolik z nás by si dnes nepožadovalo sáhnout do Jeho ran? Věřili bychom vyprávění tak neuvěřitelného příběhu? A přesto věříme. Stáváme se blahoslavenými, protože jsme neviděli.

Tato ekumenická setkání přináší nám všem veliké obohacení, naději a radost ze sblížení a spolupráce církví v našem městě. Dokážeme si naslouchat, respektovat se a nacházíme společnou řeč nejen v Písmu, ale i v písních a při osobních setkáních. Dává to smysl! Veliké díky všem za přípravu milého setkání a těšíme se na další! (FB PADZ)

Brixihho Missa pastoralis

Chránový sbor sv. Kříže zahalil půlnoční mši svatou do slavnostního roucha. Za doprovodu Znojemských hudebníků zazněla Brixihho Missa pastoralis. Všem zpěvákům i hudebníkům, kteří každoročně tráví adventní čas přípravami, aby nás všechny povznesli a naladili na tu slavnostní notu, patří ze srdce veliký dík! Vážíme si vašeho úsilí a vnímáme vaše nasazení jako veliký dar! (FB PADZ)

Mladí rozdávali radost

Ve čtvrtek 19. prosince se mladí (7 statečných dívek) ze spolča vydali na předvánoční zpívání na ODN ve staré nemocnici ve Znojmě. Chtěli potěšit všechny pacienty, kteří již často o Vánocích radost necítí.

„Zpívali jsme klasické koledy, které každý zná. Nedokážu popsat, jak krásné bylo vidět úsměvy na tvářích těchto lidí, jak úžasné bylo, když se k nám ve zpěvu přidali. Rozdali jsme jim i takové maličké dárečky, popřáli požehnané Vánoce a utkali zase dále. Bohu díky, že jsme se mohli takto spojit.“ (Eliška Kozelská, FB PADZ)

Úkoly na lístečcích cesmíny



Adventním přípravám na Vánoce se nevyhnuly ani naše nejmenší děti. V průběhu nedělních katechezí na faře u sv. Mikuláše děti dostávaly malé úkoly, aby potěšily druhé, pomohly doma nebo udělaly nějaký dobrý skutek. Úkoly na lístečcích cesmíny se potom lepily na připravený adventní věnec, na kterém se postupně rozsvítily svíce. Čtvrtou adventní neděli pak měly možnost chvíli se zamyslet, co dobrého se jim za tu dobu povedlo. Zaznělo například: vyklizení myčky, povzbuzení kamaráda, ale také to, že víc myslíme na Pána Ježíše. Celý adventní věnec potom děti přinesly s obětivými dary. (FB PADZ)

Setkání ministrantů

Na loucké faře probíhají pravidelná setkání ministrantů a ministrantek našeho děkanství. To, které se konalo 1. února, přineslo několik zajímavých momentů: služba okolo konviček a lavaba, modlitba u svatostánku, poznávačka zvuků aut v porovnání s časopisy Tarsicius, fotbal a závěrem tradičně pizza-oběd s následným přivítáním koordinátora mezi ministranty. Moc díky všem, kteří se zúčastnili! (Vít Jelínek, FB PADZ)

Víkendovky v Louce



Od 6. do 8. prosince 2024 proběhla na loucké faře Víkendovka pro děti z 1. až 3. třídy. Počet byl hojný, děti úžasné. Některé prožily svoje první roráty, které se konaly

v sobotu brzy ráno. Děti byly statečné. Po příchodu na faru objevily dopis od sv. Mikuláše a hledaly (formou hry) nadílku. Také k nám zavítal důležitý posel z nebe – archanděl Gabriel. Všichni, kteří jsme se podíleli na organizaci, nosíme v srdci naději, že prožité tři dny napomohly dětem k růstu víry, přátelství a k rozvoji jejich dobrých vlastností. Za to jsme se také modlili.

Další Víkendovka se v Louce konala od 21. do 23. února 2025, tentokrát pro děti ze 7. až 9. třídy. Téma bylo „Rabbi, kde bydlíš?“ Společně i po skupinkách jsme rozjímali nad evangeliem na dané téma. Tematické hry psi opět skvěle přichystala Ali. V sobotu večer se konala adorace a chvály, kam nás přišli podpořit Pavel Lukeš a Aleš Kotrnc. Naše dvorní paní kuchařka Jana Rašková se opět postarala o to, abychom neměli hlad. Dekujeme všem za společně strávený čas! (Marie Jordánková, FB PADZ)

Svatoklementska pekařská pouť

Ve Farnost Tasovice to 15. března vonělo čerstvým pečivem, zákusky a cukrářskými výrobky – pekaři a cukráři z širokého okolí

se zde setkali na Svatoklementske pekařské pouti, která se tradičně koná právě v rodišti sv. Klementa Maria Hofbauera, patrona pekařů.

Během této slavnosti byly navíc pozhánány nové varhany, které tasovické farnosti darovaly sestry z Kongregace Nejsvětějšího Spasitele z Gablitz u Vídně. Svatý Klement Maria Hofbauer, patron Vídně, byl známý kromě jiného i tím, že kde mohl, tam šířil úctu k Bohu skrze liturgii obohacenou kvalitní hudbou, zpěvem a uměním. Nové varhany jsou tak symbolicky darem sv. Klementa své rodné obci a zároveň znamením spojení Tasovic a Vídně.

(FB biskupstvi, tasovicefarnost.cz)



FARNÍ HŘIŠTĚ

Milí malí i velcí,

do našeho farního hřiště přijali pozvání aktéři (před)velikonočních událostí. Poznáte, o koho jde?

Pokud k písmenu přiřadíte správné jméno a tyto odpovědi nám napíšete nejpozději do konce doby velikonoční na paklici@email.cz, budete zařazeni do slosování o 10 zajímavých (i méně zajímavých) cen!

Na Vaše odpovědi se těší PaKLíci

A Beru! Za těch 30 stříbrných mi to stojí!

B Jsem silák, ale tahat se s tím po práci se mi moc nechťelo

C Mám jeho tvář nejen ve svém srdci

D Svěřil mi svoji matku

E Ježíš mě vzkřísil z mrtvých!

F Ruce mám čisté, ne tak svědomí

G Myslela jsem, že je to zahradník!

POD OCHRANOU NEBES

Od nepaměti se lidé utíkají – vědomí si vlastní slabosti a nedostatečnosti – pod ochranu nebeských bytostí. Symboly této skutečnosti se staly nejrůznější obrazy, sochy a svátostky, které lidé nosili při sobě nebo je uchovávali ve svých domovech. Svě ochránce měli nejen jednotlivci, ale i nejrůznější společenství, obce i země. Mnohé z předmětů jsou cenné především svojí uměleckou hodnotou, jiné zase motivy jejich používání.

Nová výstava představuje zajímavé předměty ze sbírek Jihomoravského muzea ve Znojmě a Moravského zemského muzea, jejichž společným znakem je křesťanské prostředí, ze kterého vzešly. K vidění jsou např. křestní a svatební medaile, morové

tolary a poutní medaile a svátostky z numizmatických sbírek, dále pak voskové agnusky, relikviáře, sochy a obrazy ze sbírky církevního umění. Pozornost je věnována mimo jiné i kultu světců spojených se Znojmem – Pannou Marií Znojemskou, Bičovským Spasitelem z Dyje či Chlebovou Madonou od sv. Mikuláše. Stranou nezůstává i obecně rozšířená úcta k obrazu Panny Marie Svatotomské spojené s brněnským klášterem augustiniánů.

Výstava doplněná o předměty ze sbírky knih a kramářských písní a modliteb je ke zhlédnutí v malém sále minoritského kláštera JMM ve Znojmě do poloviny října tohoto roku.



7. 12. 2024

19. 10. 2025

MINORITSKÝ KLÁŠTER,
PŘEMYSLOVCŮ 6, ZNOJMO
WWW.MUZEUMZNOJMO.CZ

VÝROČÍ

25. března oslavil 75. narozeniny **P. PAVEL KLIMOVIČ SDB**, který v letech 1974–1977 působil jako kaplan u kostela sv. Kříže. V současnosti vypomáhá ve farnosti Praha-Bohnice.

28. března uplynulo 240 let od kněžského svěcení tasovického rodáka a znojemského pekařského učně **SV. KLEMENTA MARIA JANA HOFBAUERA CSsR.** (1751–1820).

31. března uplyne 110 let od narození **R.D. ANTONÍNA UHERA** (1915–1987), který v letech 1967–1973 spravoval farnost Louka. RIP

7. dubna oslaví 60. narozeniny znojemský rodák **R.D. JIŘÍ OCHMAN**, který v současnosti působí jako duchovní správce farností Pavlice, Jevišovice a Hostim.

12. května oslaví 80. narozeniny **P. ANGE-LIK ZDENĚK MIČKA OP**, který mezi léty 2002 a 2010 působil u Sv. Kříže jako převor, kaplan a krátce také jako farář. V současnosti je asigován v klášteře v Jablonném v Podještědí.

18. května uplyne 40 let od smrti **P. JAROSLAVA FRKA OP**, který v letech 1947–1950 a 1968–1979 působil jako správce farnosti sv. Kříže. RIP

28. května uplyne 80 let od smrti **P. ŘEHOŘE KAPLANA OP** (1872–1945), který v letech 1901–1945 v různých funkcích (převor, kaplan, katecheta, farář) působil při klášteře a ve farnosti sv. Kříže. RIP

9. června uběhne 120 let od narození **P. ANTONÍNA LEPKY SI** (1905–1990), který byl v letech 1983–1990 duchovním správcem boromejek na Hradišti. RIP

SVATÝ KLEMENT MARIA HOFBAUER

Klement Hofbauer není světec podle nějakého klíše. Byl a zůstal lidský, od přirozenosti impulzivní, takže často jednal ukvapeně a mluvil nevlídně. Věděl o svých slabostech a neomlouval je. Rázně s dávkou sebeironie doznal: „Ano, bohužel, je to má chyba. Ale děkuji za ni Pánu Bohu. Nutí mě to být pokorný a chrání mě před pýchou. Kdybych tuto chybu neměl, měl bych pokušení líbat si svou vlastní ruku a mít respekt sám před sebou.“ Do této poněkud hrubé skořápky vložil Bůh široké srdce. Chudí a maličci, přehlížení a zoufalci našli v něm nezištného přítele.

(J. Heinzmann: Svatý Klement Maria Hofbauer)

Velikonoční bohoslužby

kostel	Zelený čtvrtek (17.4.)	Velký pátek (18.4.)	Bílá sobota (19.4.)	Boží hod (20.4.)	Pondělí velikonoční (21.4.)
Sv. Mikuláš	16 h	16 h	18 h	9 h	9 h
Sv. Kříž	18 h	18 h	20 h	8 h, 10 h, 18 h	8 h, 18 h
Sv. Alžběta				11 h	
Louka	18 h	15 h		5 h	8 h
Hradiště	18.30 h	18.30 h	20 h	10.30 h	10.30 h
Přímětice	18.30 h	18.30 h	20.30 h	9.30 h	9 h
Kuchařovice		15 h +		8 h	7.30 h
Mramotice		15 h +		11.20 h	
Havraníky	19.30 h	18.30 h +			11.30 h
Konice				11.30 h	
Šatov		19.30 h			10 h
Hnanice			20 h	10 h	

+ křížová cesta

Kalendář akcí

	Nedělní mše sv. v 18 h jsou v zimním období slouženy v kostele sv. Kříže (od 27.4. opět u Sv. Michala).
29.3. So	POSTNÍ OBNOVA PRO VŠECHNY v sále kláštera na Dolní České, 9-13 h (P. Kliment Mikulka OP)
2.4. St	dětská mše sv. v Louce v 18 h
4.4. Pá	první pátek – adorace a sv. zpověď od 15 h u Sv. Kříže ŽELEZNÝ POUTNÍK – od 18 h pěšky ze Sv. Kopečku na Hostýn, společná cesta autobusem: odjezd v 15.00 (Znojmo Louka – koupaliště), doprava zpět do Znojma zajištěna
5.4. So	MĚSÍČNÍ POUŤ V HL. MAŠŮVKÁCH (postní, kající) v 17 h
6.4. Ne	dětská mše sv. u Sv. Kříže v 10 h
12.4. So	setkání ministrantů na faře v Louce od 10 do 12 h „VYKROČME S ODVAHOU“ – setkání pro teenagery (11-15 let) na loucké faře
13.4. So	KVĚTNÁ NEDĚLE – svěcení ratolestí při každé mši sv. křížová cesta z gránického údolí na Hradiště v 15 h
17.4. Čt	ZELENÝ ČTVRTEK – rozpis bohoslužeb viz předchozí strana křížová cesta pro maminky s dětmi v 9.30 v Hl. Mašůvkách
18.4. Pá	VELKÝ PÁTEK – den přísného postu, rozpis bohoslužeb viz předchozí strana křížová cesta v 15.30 u Sv. Mikuláše a v 21.00 z gránického údolí na Hradiště křížová cesta z Havraníků do Šatova v 18.30 h
19.4. So	BÍLÁ SOBOTA – rozpis bohoslužeb viz předchozí strana, soukromá adorace u Božího hrobu (dary určeny na kostely ve Svaté zemi)
20.4. Ne	BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ – rozpis bohoslužeb viz předchozí strana, dopoledne žehnání pokrmů
24.4.	Večer chval u Sv. Alžběty v 17.30 h
25. - 27.4.	„VÍKENDOVKA“ v Louce pro děti ve věku 1.-3. třída ZŠ., přihlašování do 23.4. u A. Liškové nebo M. Jordánkové
27.4. Ne	VELIKONOČNÍ KONCERT (Souhlásky, Minima, Chrámový sbor sv. Kříže, orchestr) v kostele sv. Kříže v 15.30 h
30.4. St	POUŤ V POPIČÍCH – sv. Zikmund , mše sv. v 17 h
3.5. So	MĚSÍČNÍ POUŤ V HL. MAŠŮVKÁCH v 17 h, pěší ze Znojma od Sv. Kříže ve 14.30 h, z Přímětice u kostela v 15.30 h SETKÁNÍ MINISTRANTŮ v kněžském semináři v Olomouci, odjezd společně autobusem ze Znojma
8.5. Čt	POUŤ JUBILEJNÍHO ROKU DO MARIACEL ze Znojemska, v 5.30 h odjezd autobusem ze Znojma, přihlášky v zákristii u Sv. Mikuláše nebo Sv. Kříže
10.5. So	„VYKROČME S ODVAHOU“ – setkání pro teenagery (11-15 let) na loucké faře – dvoudenní putování 13.-14.6.
18.5. Ne	modlitba za víru v příhraničí v popické kapli v 15.45 h
23.5. Pá	NOC KOSTELŮ od 18 h (program na www.nockostelu.cz)
31.5. So	koncert Sboru dopravního podniku Praha ve Svatováclavské kapli ve 14.30 h

31.5. So	FARNÍ VÝLET DO VÍDNĚ vlakem, zájemci se mohou přihlásit v kostele v Louce
1.6.	PRVNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ U SV. KŘÍŽE v 10 h
7.6. So	SETKÁNÍ MINISTRANTŮ na faře v Louce od 10 do 12 h MĚSÍČNÍ POUŤ V HL. MAŠŮVKÁCH – pouť rodičů s dětmi, pěší z Únanova od koupaliště
8.6. Ne	PRVNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ V LOUCE v 8 h DĚTSKÝ DEN v Louce v 15 h
9.6. Po	pondělí svatodušní – POUŤ U OBRAZU P. MARIE ZNOJEMSKÉ u Sv. Kříže v 18 h
13.- 14.6.	„VYKROČME S ODVAHOU“ – setkání pro teenagery (11-15 let) - dvoudenní putování
14.6. So	POUTNÍ MŠE SV. KE CTI NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE v kostelíku Nejsvětější Trojice v Oblekovicích – Bohumilicích v 16 h
15.6. Ne	průvod Božího Těla kolem kostela u Sv. Mikuláše po mši sv. v 9 h pouť Českého rozhlasu v Hl. Mašůvkách v 15 h 1. sv. přijímání v Hnanicích v 10 h

KŘÍŽOVÉ CESTY v postní době:

- každou středu a pátek v 7.30 h u Sv. Jana Křtitele (přede mší sv.)
- každou neděli v 15 h: 30.3. u Sv. Alžběty vedou manželé, 6.4. u Sv. Michala vedou muži
- v Příměticích každou neděli v 16.30 (mimo květnou neděli)
- každou postní neděli v Louce v 17 h (30.3. vedou senioři, 6.4. vedou hudebníci a zpěváci) a v Hnanicích v 15 h
- každý postní pátek v Hnanicích v 17.30 h

KAŽDÝ PÁTEK V POSTNÍ DOBĚ V KOSTELE SV. KŘÍŽE

mše sv. v 17 h, katecheze a adorace kříže

PŘÍLEŽITOST K VELIKONOČNÍ SV. ZPOVĚDI

v kostele sv. Kříže: pátek 11.4. od 15.00 do 17.00
pondělí 14. až středa 16.4. od 16.00 do 18.00

v kostele v Louce: středa 16.4. od 16.00 do 18.00

Hnanice: pátek 11.4. od 16.30 do 18.00

Znojmo-Hradiště: neděle 13.4. od 17.30 do 18.00

Čitonic: středa 16.4. 17:00 do 17:30

Lukov: sobota 5.4. v 17:10

Horní Břečkov: sobota 12.4. od 17:10

Přímětice: neděle 13.4. od 18.00

Mramotice: středa 16.4. od 17.15 do 18.00

Kuchařovice: čtvrtek 10.4. od 17.00 do 18.00

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

kostel Nejsv. Trojice v Oblekovicích – Bohumilicích: úterky v květnu v 17 h májová pobožnost s růžencem

Znojmo-Hradiště: v Mariánské kapli od soboty 24.5. do soboty 31.5. denně v 18 h sv. růženec, v 18.30 mše sv.

SETKÁNÍ „CHLAPI ZNOJMO“ – každý druhý čtvrtek v měsíci na faře v Louce od 19 h

Sledujte dění ve farnostech na:

webu: www.dekanstvi.cz

facebooku: **Pastorační aktivity děkanství Znojmo**

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Křížová, Petra Bláhová, Pavla Vyhánková, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 1/2025 vyšlo 28/03/2025 ve Znojmě v nákladu 550 výtisků. Uzávěrka příštího čísla je 27. května 2025.